

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Udrag fra NEy! Kierlighed ey tuingis vil

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114469479472.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

NEy! Kierlighed ey tuingis vil
Af nogen Low oc Maade.
Hun/ huad hun vil/ os drifver til/
Oc stedse self vil raade.
Hvor Klippe-fast oc Kæmpe-sterck
Mand sig at holde Lofver/
Det blifver dog til Børne-verck:
Vor Hiertis vold gaar ofver.
Vor Naabo Strephon gick i gaar
Til grønne Lund at beede/
Vel stolt oc fri/ med sine Faar/
Oc kun sin egen Heede.
Den friske Hiort/ den raaske Raa/
De lette Fugles Skare
Hand der fornam/ oc sagde saa:
Til min Stand sligt kand suare.
Thi jeg min søde Friheds Ro/
Saa vel som de/ kand nyde:
Jeg er i Sind oc Hierte fro:
Mig ingen Tancker bryde.
Jeg Kummer-løs oc trygelig
Til liusen Dag kand sofve.
Jeg med mig self fornøyer mig/
Oc vil min Frihed lofve.
O ædle Frihed/ Sindsens trøst/
O Glæde-skenckerinde/
Jeg vil alt andet acte løst/
Min Hu til dig fast binde.
Trods huo mig det forhindre vil/
Jeg stedse dig vil ære.
Ved dig/ saa længe jeg er til/
Min egen Jeg vil være.
Men see/ huor det med Strephon gick/
Sig pibens liud omvende:
Hans høye Frjheds tancke fick/
Langt før end Dagen/ ende
Den skønne Mø Charitnis kom/
Med andre Nymphes flere/
Til samme lund/ at see sig om/
Oc tiden henspadsere.
Endog det ey var hendis act/
Just hannem der at møde/
Hun sig dog en forborgen kraft
Fornam af sted at nøde.
Huad den forsiunlig Himmel vil
Os drifve til oc føre/
Det ingen ney kand sigis til/
Vi det Jo faa'r at gjøre.
Vor gode Strephon ey saa snart
Til hende slog sit øye/
Hans høye Hierte/ mod sin art/
Sig Jo fick ned at bøye.
Hans aldrig-før-betuungen Hu
Bleff let paa løb at drifve/
Ja strax udi en huj oc nu
Sig maatte fangen gifve.
26 Hand noget i sit unge Bryst
Befant sig at bevege/
Som med en ny oc sældsom lyst
Begynte fast at prege.
Oc med sin hidsig virckning sig
Til marf oc been indtrængde/
Saa det omsider endelig
Ret Siælen self befængde.
Hans tancker baade djd oc hjd
Omløbe som en trilde:

Hand med sig selfver gick i strid/
Ey vilde det hand vilde.
Ha! (var hans Ord) huad seer jeg her
En herlig glands fremtræde:
Den skønne Morgenrød' ey nær
Saa skøn opstaar af sæde.
Ha! see/ hvor slet al Hæld oc Gunst
Sig hafver her udgydit:
Med al Naturens smykke-kunst
Hun ofver alt er prydit.
Ha! den blufærdig Tuct i sær/
Som hendis ansict maler
Om hendis Dyd nock vidne bær/
Oc uden tunge taler.
Var jeg af haarden Jern oc Malm/
Var jeg af Flent udsprungen/
Jeg maatte dog af Elskows qvalm
Her blifve brænt oc tuungen/
Far vel min Frihed nu/ god nat/
Du mig ey meere nytter:
Jeg venter mig en bedre skat/
Oc gierne dig henbytter.
Velkommen ædle Kiærlighed/
Hvis kraftig brand oc hede
Den gandske Jord opholdis ved/
Velkomme[n] her til stede.
Ved dig/ mit før-utæmte Sind
Er saa forandrit vorden/
At jeg med glæde træder ind
J de forelsktes orden.
Huo vil/ huo kand ey lyde dig/
Oc børlig plict tilsige?
Heldst naar hand maa forlyste sig
Med slig en hældig Pige/
Huo kand saaledis i Natur
Oc Sind forstockit være/
Hand sligt it dydigt Creatur
Jo fafne vil oc ære?
Ney ney/ ret indtil blægen død
Jeg hende mig vil gifve.
Trods sorgens tuang/ trods haarden nød/
Charitnis min skal blifve.
Det salte vand af Øresund/
Oc striden Belt tilljge/
Skal før udtørris slet i grund/
End Jeg Charitnis suige.
Hand dermed fra sin unge hiord
Til hende sig henskynte/
Sin verf med sindig tuct oc ord/
Oc kiærlig nick begynte.
Men huad hand fick igien til suar/
Kand icke Jeg forklare/
Thi jeg for langt fra dennem var/
Oc paa mit quæg tog vare.
Men det fornem Jeg/ hun først lod/
Som hun ey deert tilhørde/
Sampt oc/ som hun ey ret forstod
Huis hand paa banen førde.
Dog arm om hals/ oc mund ved mund/
Blef dieris ijd omsider.
Jeg tro'r/ hun inden stacket stund/
Vel meer' af hannem lider.
J Dag hand sancker sine Faar/
Oc bryder op sin hytte/
Vil dermed strax/ som jeg forstaar/
Til hende slet henflytte.

27 Thi voris slette selskabs stand
Ey meere kand behage:
Ney ney/ Charitnis bedre kand
Hans Sind til sig hendrage.
Vel an/ det derfor sømmer sig/
Vi voris plict ey dølge/
Med ære-sang oc fryde-skrig
Os hannem bør at følge.